

Paměť

Bylo by hrubou chybou, kdybychom pod „paměť“ rozuměli pouze nějakou duševní (psychickou) vlastnost. Tak jako musíme rozšířit chápání „reakce“ na všechny roviny skutečnosti, musíme analogicky rozšířit i chápání „paměti“ nejen na všechny organismy, tj. i nejnižší, nýbrž i na všechny skutečnosti před-živé, dokonce na tzv. subjaderné částice, a ovšem na kvanta. Tak jako je celý náš Vesmír založen zejména na reaktivitě svých „složek“, tak je udržován zejména schopností těchto složek uchovávat některé „informace“ (a „struktury“ atd.) ve své paměti. Tak kupř. každá pravá událost, a to i na nejnižších úrovních, si v každé své fázi musí „pamatovat“ – a skutečně pamatuje – něco ze svého dosavadního průběhu; jinak řečeno, musí si vždy znovu zpřítomňovat svou bylost (vždyť ta stále „narůstá“, jak událostné dění pokračuje). Každá právě aktuální přítomnost přechází do bylosti, aby uvolnila místo té následující, jež přichází z budousti. Ovšem to, co přichází z budousti, může vejít do paměti pouze za předpokladu, že se to nejdříve stane právě aktuální přítomností (aktualitou); nemůže být tudíž dříve „pamatováno“. Jak tedy budeme mluvit o tom, když je toto „ještě nejsoucí“ nějak „míněno“? Je možné, aby do paměti vešlo alespoň toto „míněné budoucí“, tj. míněné „ještě nejsoucí“? Jak jinak by se dějící se událost mohla vztahovat ke své budousti a k tomu, co z té budousti má přicházet a snad i vskutku přijde?

(Písek, 101003-1a.)